

Somerstories

Deur Enid Blyton

Die Voëlman

Daar was eens 'n seuntjie genaamd Ben, wat daarvan gehou
het om na voëls te kyk wat tussen die bome en in die blou
lug rondgevlieg het.

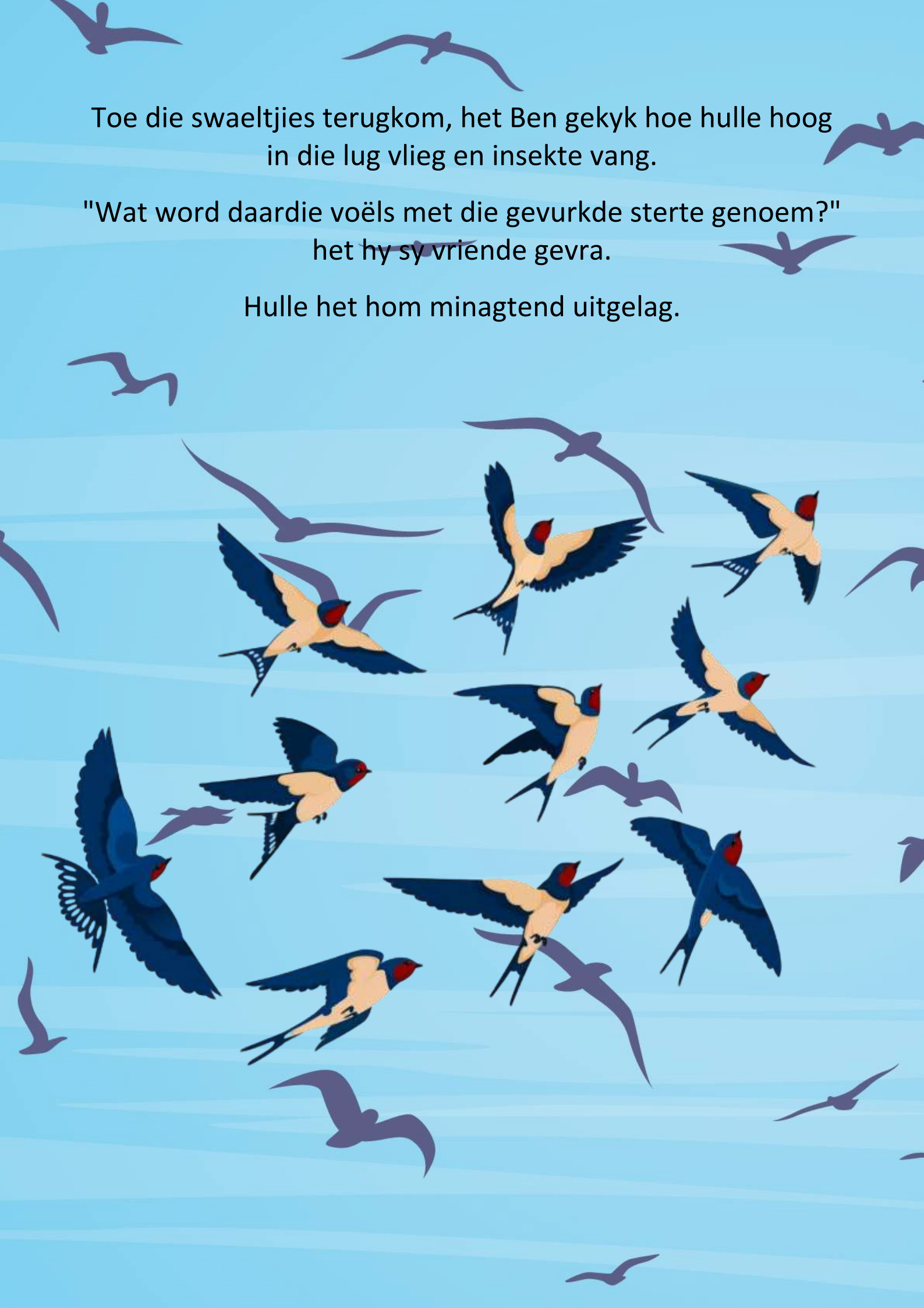
Hy was 'n klein dorpsjapie wat pas in die platteland kom woon het, en dikwels het sy skoolmaats hom uitgelag omdat hy nie soveel van die blomme en diere van die platteland geweet het soos hulle nie.

Toe die swaeltjies terugkom, het Ben gekyk hoe hulle hoog
in die lug vlieg en insekte vang.

"Wat word daardie voëls met die gevurkte sterte genoem?"
het hy sy vriende gevra.

Hulle het hom minagtend uitgelag.

"Ken jy dit nie?" het hulle gesê. "Hulle is swaeltjies!"

"Maar hulle is nie almal swaeltjies nie, of hoe?" het Ben verbaas gesê.

"Sommige van hulle lyk effens anders."

"Moet dit nie glo nie!" het sy vriende gelag. "Al daardie voëls met gevurkte sterte is swaeltjies."

Tog het Ben geglo dat sommige van die voëls verskil van die ander. Hy het een dag in 'n veld gestaan en hulle dopgehou toe 'n man met helder oë aankom en fluit.

"Waarna kyk jy?" het hy gevra.

"Na al daardie swaeltjies!" het Ben gesê. "Hulle maak so 'n mooi kwetterende geluid terwyl hulle vlieg."

"Hulle is nie almal swaeltjies nie," het die man met glinsterende oë gesê.

"Daar is drie verskillende voëls daar bo in die lug! Kan jy nie die verskil sien nie?"

"Nie baie goed nie," het Ben gesê. "Ek is regtig 'n dorpsjapie."

"Ek sal jou die verskil wys!" het die man gesê. Hy het begin fluit in 'n vreemde kwetterende manier. 'n Klein voëltjie het uit die lug neergesak en bewend in die man se oop hand gelê.

"Hier is die regte swaeltjie, die Europese swaeltjie wat daarvan hou om in skure en buitegeboue te bou," het die man gesê.

"Kyk na sy staalblou rug – sy kastaiingbruin voorkop en keel – en sy ligte onderkant. Kyk na sy pragtige gevurkde stert!"

Die voël het met 'n blye kwettering opgevlieg, en Ben het die flits van sy ligte borskant gesien. Die man het weer 'n sagte kwetterende fluit gegee, en nog 'n voël het op sy oop hand neergesak. Dit het baie soos die Europese swaeltjie gelyk.

Die man het die klein wesentjie liefdevol gestreel.

"Dit is 'n neef van die Europese swaeltjie, die Huiswaeltjie," het hy gesê. "Hy bou onder die dakke van jou huise. Kyk na sy wit onderkant reg tot by sy snawel, en kyk na hierdie wit kolletjie aan die onderkant van sy rug. Jy kan hom altyd daaraan herken terwyl hy vlieg. Sy stert is nie so gevurk soos dié van die regte swaeltjie nie."

Hy het die voël in die lug ingestuur en toe so 'n vreemde gil
gegee dat Ben geskrik het. Nog 'n voël het op sy hand
neergesak en net so gegil soos die man.

"Dit is 'n Europese windswael," het die man gesê. "Hy is nie 'n neef van die swaeltjie nie, maar hy het die gevurkde stert en sekelvormige vlerke soos hulle. Hy is pikswart oor sy hele lyf behalwe vir sy wit kol op sy ken. Hoor hoe skree hy terwyl hy vlieg!"

Die klein voël het opgevlieg en mal gegil. Ben het hom dopgehou – en toe het hy na die voëlman gedraai. Hy was weg! Dit was baie geheimsinnig!

"Nou weet ek meer as die plaasjapies," het Ben tevrede gedink. "Ek kan die Europese swaeltjie, die Huiswael en die Europese windswael vir hulle uitwys terwyl hulle vlieg. Sal hulle nie verbaas wees nie?"

THINK

DIGITAL ACADEMY

